

Rejsebrev fra Matsumoto, 26. oktober 2018

MASUMOTO

På Shinjuku stationen i Tokyo - med de 3,5 mill daglige rejsende - er det ikke noget problem, hvis man ikke lige har husket madpakken. Helt ud på perronen er der fine kiosker, hvor man kan vælge mellem et lækkert udvalg af bento-retter. Det er flade trækasser opdelt i 4-6 rum med f.eks. ris, syltede grøntsager, rå fisk eller kød - alt sammen i små fine stykker og i lækker kvalitet. Spisepinde og soyasovs følger også med.

Vi kørte med expres toget direkte til Matsumoto - en by på størrelse med Århus, som ligger midt på hovedøen Honshu, hvor De Japanske Alper begynder. Det var en smuk køretur gennem rismarker og mange små byer, men på hele den godt 3 t lange tur så vi stort set ikke et menneske hverken i byerne eller på markerne. Og her i området er det altså ikke store maskindrevne landbrug, men små ris- og grøntsagsmarker på lidt over villahave størrelse. Det var et tydeligt bevis på japanernes generationsproblem, hvor befolkningstallet falder og de alt for få unge mennesker flytter til de store byer.

I Matsumoto boede vi ind på en traditionelt japansk kro, en ryokan, hvor værelserne har skydevægge beklædt med rispapir og man sover på en futon på gulvet. Værterne viste en overstrømmende gæstfrihed, selv om vi ikke kunne tale sammen - men det allerbedste var dog onsen badet, altså hvor det varme vand fra undergrunden strømmer op i et marmorbassin forsynet med spa-dyser. Der var ikke mange gæster, og man kunne bare hænge papskiltet med "optaget" på døren og have det hele for sig selv. Første nat fik jeg lidt uro i benene, og kl. halv to tog jeg kimonoen på og gik ud i badet. En halv snes afslappende minutter i det meget varme vand gav en rolig søvn resten af natten. Næste aften gentog jeg turen, som en forebyggende foranstaltning.

Byens største attraktion er det originale og 400 år gamle slot tilbage fra Shogun-tiden. Vi var rundt på alle 5 etager, så skydehullerne, hvorfra bueskytterne forsvarede slottet, og vi gik i gangene, hvor samuraierne løb rundt i deres herres tjeneste. Blandt de udstillede genstande var bl.a. grejet til at smelte bly og støbe kugler til forladegeværene, som er magen til det, jeg selv har hjembragt fra ture til Yemen.

Næste dag kørte vi med tog og bus så langt, som vejnettet går, op i Alperne til byen Kamikochi. Det var en flot tur her hvor mange af træerne har løvfaldsfarver, selv om efteråret også her lader til at være senere end normalt. De fleste træer oppe mod toppen af bjergene er dog cedertræer og cypres, som er plantet efter 2. Verdenskrig. Vi nåede at vandre en lille snes km i det dejlige solskinsvejr inden bussen returnerede til byen. Indtil videre har vi haft over 20gr og solskin hver dag.

Et hovedformål med rejsen til Japan var at nyde den lækre japanske mad. Men på vejen tilbage til hotellet kom vi forbi en 7Eleven butik, hvor Anja gerne ville have en kop kaffe. Imens kiggede jeg i køledisken og så en masse lækre færdigretter, bl.a. vores koreanske yndlingsret kimchi-hot-pot. Den lille pige i butikken viste os, at de kunne opvarme den, og da der ikke er restauranter i nærheden af vort hotel besluttede vi at fortsatte indkøbet med ingefær/nudelsuppe, stegt makrel med indlagt rogn, blæksprutter i broccoli samt salat med forskellig dressing. Suppleret med en flaske sake risvin blev det et fint måltid ved det 20 cm høje bord på værelset.